

Доня стрілецька

Олесь Бабій

Полями, ланами, під гору межою
Ішло в літню днину маленьке дівчатко.
Самотнє, обдерте. Рукою дрібною
У кошику несло з обідом горнятко.

Ішло, підбігало, із межі на межу,
Втираючи піт, що котився по личку:
"Ой леле! Цей глечик тяженький не вдержу.
Спочину, зірву я для братчика чічку.

Жучок ось чорненький,- погляну, цікаво;
Ось мишка побігла,- якби тут наш котик!
Там жайворон пісні посіяв на трави:
Всі люди працюють, а він без роботи".

Йде дальше дівчатко між ниви і збіжжя,
Забрело, як в море, оглянулось, стало:
Ні шляху, ні стежки - саме бездоріжжя;
Гей, мабуть, дівчатко в полях заблукало.

Так тихо, безлюдно, лиш вітер ланами -
Ні женців, ні стежки, лиш колос і колос.
"Де мама? Де женці? Зблудила я, мамо!" -
І бідне дівчатко заплакало вголос.

Піти б розпитати. "Як можна зблудити?
Чи стежки не бачиш за житом? Ну, стидно",-
"Коли ж бо я менша, як стебла у житі,
Хоч стану на пальці, ще стежки не видно".-

"Хто ж смів тут самотню лишати дитину?
Ти звідки? Скажи-но: Де мама? Де татко?" -
"Мій тато на війні за Україну загинув,
А я несу мамі обід у горнятку".

1927 р.